

O serie de evenimente nefericite

A treia carte

FEREAȘTRA FANTASTICĂ

de LEMONY SNICKET

Ilustrații de Brett Helquist

Traducere din engleză
de Alina Popescu

ARTHUR

Dacă nu i-ați cunoaște pe orfanii Baudelaire și i-ați vedea șezând, fiecare pe valiza lui, pe Docul Damocles, ați putea crede că se pregătesc de-o aventură palpitantă. În fond, tocmai debarcaseră de pe Feribotul Fistichiu, care îi traversase Lacul Lăcrimos, ca să meargă să locuiască la Mătușa Josephine, iar, în majoritatea cazurilor, o atare situație ar trebui să deschidă porțile unei vieți nemaipomenit de frumoase.

Dar firește că v-ați înșela amarnic. Căci, deși pe Violet, Klaus și Sunny Baudelaire îi așteptau în-tâmplări palpitate și memorabile, ele nu aveau să fie palpitate și memorabile așa cum ar fi, de pildă, să și se prezică viitorul sau să mergi la un rodeo.

Dacă e palpitant și memorabil să fii urmărit de un vârcolac, pe un câmp împânzit de ciulini, la miezul nopții, fără nimeni prin preajmă care să te ajute, atunci și aventura lor avea să fie palpitantă și memorabilă. În cazul în care vă interesează o poveste presărată cu momente nemaipomenit de frumoase, regret să vă informez că mai mult ca sigur nu citiți cartea potrivită, fiindcă frații Baudelaire au parte de foarte puține momente nemaipomenit de frumoase în cursul vieții lor nefericite și înnegurate. Ghinionul lor e teribil, atât de teribil, încât cu greu mă îndemn să-l aștern pe hârtie. Așadar, dacă nu doriți să citiți o poveste tragică și întristătoare, aceasta este ultima voastră șansă să puneți cartea deoparte, căci suferințele orfanilor Baudelaire încep chiar din paragraful următor.

— Ia uitați ce v-am adus, zise domnul Poe, cu un zâmbet până la urechi și o punguță de hârtie în mână. Bomboane mentolate!

Domnul Poe era un bancher căruia i se încredințase soarta fraților Baudelaire după moartea

părinților lor. Era un om bun la suflet, dar în lumea asta a fi bun la suflet nu este de ajuns, mai ales dacă misiunea ta este să ferești niște copii din calea pericolelor. Domnul Poe îi cunoștea pe cei trei copii încă de când se născuseră, dar nu reușea în ruptul capului să țină minte că erau alergici la bomboane mentolate.

— Mulțumim, domnule Poe, răspunse Violet, care luă punga de hârtie și se uită înăuntru.

Ca majoritatea copiilor de paisprezece ani, Violet era prea bine-crescută ca să spună că dacă ar fi mâncat o bomboană mentolată s-ar fi pricopsit cu o erupție, expresie care aici înseamnă „a fi acoperit, timp de câteva ore, cu bubițe roșii care te mănâncă”. În plus, era prea ocupată să se gândească la invențiile ei, ca să-i dea atenție domnului Poe. Oricine o cunoaște pe Violet știe că, atunci când își leagă părul cu o panglică, să nu-i intre în ochi, așa cum era cazul acum, gândurile îi erau la roțițe, angrenaje, pârghii și alte lucruri folositoare la invenții. În momentul de față, medita

la cum ar fi putut să îmbunătățească motorul Feribotului Fistichiu, astfel încât acesta să nu mai scuipe fum spre cerul cenușiu.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră, zise și Klaus, fratele mijlociu, zâmbindu-i domnului Poe și gândindu-se că, o secundă de-ar pune în gură o bomboană mentolată, limba i s-ar umfla și de-abia ar mai putea să vorbească.

Klaus și-a scos ochelarii și și-a dorit ca domnul Poe să-i fi cumpărat o carte ori un ziar în loc de bomboane mentolate. Era un cititor avid, iar când își descoperise această alergie, la o zi de naștere pe când avea opt ani, citise de-ndată toate cărțile despre alergii din biblioteca părintească. Chiar și acum, după patru ani, era în stare să spună formulele chimice din pricina cărora i se umfla limba.

— Toi! țipă Sunny, meзина familiei Baudelaire.

Sunny era încă bebeluș și, ca mai toți bebelușii, se exprima prin cuvinte greu de înțeles. Cu acest „Toi!” probabil că voise să spună: „N-am mâncat niciodată bomboane mentolate, fiindcă bănuiesc

că, asemenea fraților mei, sunt alergică la ele“, dar nu avem de unde ști cu siguranță. E posibil să fi vrut să spună: „Tare mi-aș dori să mușc dintr-o bomboană, pentru că-mi place să mușc diverse lucruri cu cei patru dinți ascuțiți ai mei, dar nu vreau să risc să am o reacție alergică.“

— Le puteți mânca în taxi, pe drum spre casa doamnei Anwhistle, spuse domnul Poe, tușind în batista lui cea albă.

Domnul Poe părea a fi veșnic răcit, iar orfanii se obișnuiseră deja să primească informații de la el între două accese de tuse și cu respirația tăiată.

— Își cere scuze că nu v-a putut întâmpina la debarcader, dar zice că-i e frică de el.

— De ce i-ar fi frică de-un debarcader? se miră Klaus, privind în jur la cheiurile de lemn și la ambarcațiunile cu pânze.

— Se teme de orice are legătură cu Lacul Lăcricos, dar nu mi-a zis de ce. Poate că e din pricina morții soțului ei. Mătușa voastră Josephine — de fapt, nu e mătușa voastră, e cumnata vărului vostru de-al doilea, dar a cerut să-i spuneți Mătușa

Josephine —, mătușa voastră și-a pierdut de curând soțul, care e posibil să fi murit înecat sau într-un accident nautic. Nu mi s-a părut politicos s-o întreb cum a ajuns vădană. Haideți, să vă găsim un taxi.

— Ce înseamnă cuvântul acesta? întrebă Violet.

— Mă mir de tine, Violet, zise domnul Poe ridicând din sprâncene. O fată de vârsta ta ar trebui să știe că un taxi este o mașină care te duce la destinație contra unei sume de bani. Haideți, luați-vă bagajele și apropiați-vă de bordură.

— „Vădană“, îi șopti Klaus surorii lui, e un termen mai vechi pentru „văduvă“.

— Mulțumesc, îi răspunse ea, tot în șoaptă, apoi într-o mână luă valiza și-n cealaltă o luă pe Sunny.

Domnul Poe flutură batista ca să oprească un taxi. Cât ai clipi, șoferul îngrămădi în portbagaj toate valizele copiilor, iar domnul Poe îi îngrămădi pe copii pe bancheta din spate.

— O să-mi iau aici la revedere de la voi, le spuse el. Ziua de lucru la bancă a început deja și mi-e teamă că, dacă vă însoțesc la Mătușa Josephine, nu mai apuc să fac nimic. Vă rog să-i transmiteți urările mele de bine și să-i spuneți că voi lua regulat legătura cu ea.

Domnul Poe se opri o clipă să tușească în batistă, apoi continuă.

— Acum, Mătușa Josephine are puține emoții că se va trezi cu trei copii în casă, dar am asigurat-o că sunteți foarte bine educați și cuminți. Aveți grijă cum vă purtați și, ca întotdeauna, mă puteți suna sau îmi puteți trimite un fax la bancă dacă se ivește vreo problemă. Deși nu-mi imaginez ce probleme s-ar mai putea ivi de data *asta*.

Când zise „de data *asta*“, se uită la copii cu o privire plină de înțeles, de parcă era vina lor că Unchiul Monty murise. Însă frații Baudelaire erau prea neliniștiți de întâlnirea cu noul lor tutore, ca să-i mai spună domnului Poe și altceva decât „Pe curând“.

— Pe curând, zise Violet, punând punga de bomboane mentolate în buzunar.

— Pe curând, zise Klaus, aruncând o ultimă privire către Docul Damocles.

— Frul! țipă Sunny, rozând catarama centurii de siguranță.

— Pe curând, îi salută și domnul Poe, și noroc. Mă voi gândi la frații Baudelaire cât de des voi putea.

Domnul Poe îi dădu niște bani taximetristului și le făcu semn cu mâna celor trei în vreme ce mașina părăsea docul și intra pe strada pavată cu piatră cenușie. Copiii văzură o mică băcănie, în fața căreia erau butoaie cu limete și sfeclă. Văzură și-un magazin de îmbrăcăminte, care se numea Uite! Îți vine bine! și părea închis pentru renovare. Văzură un restaurant cu aspect îngrozitor, numit Clovnul Neliniștit, a cărui vitrină era luminată de neoane și împodobită cu baloane. Dar văzură mai ales diverse prăvălii și magazine închise, cu ferestrele și ușile bătute în scânduri sau acoperite cu grilaje metalice.

— Nu pare un oraș prea aglomerat, remarcă Klaus. Speram să ne facem câțiva prieteni noi.

— Suntem în extrasezon, îl lămuri șoferul, un bărbat costeliv cu o țigară subțire atârnându-i din gură, care, în timp ce le vorbea, se uita la ei în oglinda retrovizoare. Orașelul din jurul Lacului Lăcrimos e stațiune turistică și când e vreme bună geme de lume. Dar cam în perioada asta e la fel de mort ca pisica pe care-am călcat-o azi-dimineață. Ca să vă faceți prieteni, trebuie să mai așteptați până se îndreaptă vremea. Apropo, Uraganul Ugo va lovi orașul peste vreo săptămână. Să vă asigurați că o să aveți rezerve de alimente acolo sus, în casa aia.

— Uragan pe-un lac? se miră Klaus. Eu știam că uraganele se produc numai în preajma oceanului.

— Pe-o întindere de apă așa de mare ca Lacul Lăcrimos se poate produce orice, zise șoferul. Să vă spun drept, eu mi-aș face griji dac-aș locui în vârful dealului. Când se va dezlănțui furtuna, o să fie tare greu de coborât tocmai până-n oraș.

Violet, Klaus și Sunny priveră pe geam și înțeleseră ce voia omul să spună cu „tocmai până-n oraș“. Taxiul luase și ultima curbă și ajunsese în vârful unui deal înalt, înalt, de unde copiii zăreau la mare depărtare orașul, cu drumul pavat răsu-cindu-se printre clădiri precum un șerpișor cenușiu, și cu pătrățelul format de Docul Damocles, pe care oamenii păreau niște furnici grăbite. Iar dincolo de doc se lățea, ca o uriașă pată de cerneală neagră, Lacul Lăcrimos, dându-le impresia că deasupra lor se află un monstru uriaș și întu-necat, iar în vale se întindea umbra lui colosală. Preț de câteva clipe, cei trei rămaseră privind hip-notizați această enormă pată din peisaj.

— Lacul este enorm, zise Klaus, și pare foarte adânc. Mai că înțeleg de ce Mătușa Josephine se teme de el.

— Doamnei care locuiește acolo sus îi e frică de lac? întrebă taximetristul.

— Așa ni s-a zis, răspunse Violet.

Omul clătină din cap și opri mașina.

— Atunci nu știu cum de suportă.

— Ce vreți să spuneți? se miră Violet.

— Adică voi n-ați mai fost niciodată în casa asta?

— Nu, niciodată, răspunse Klaus. Nici n-o cunoaștem încă pe Mătușa Josephine.

— Ei bine, dacă mătușii voastre îi e frică de apă, mi-e imposibil să cred că locuiește aici, în casa asta.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Klaus.

— Păi uitați-vă și voi, zise șoferul și coborî din taxi.

Frații se uitară. La început nu văzură decât un pătrat mic și îndesat, cu o ușă albă de pe care se cojea vopseaua, și li se păru că locuința nu-i mai încăpătoare decât mașina care-i adusese acolo. Dar, când se dădură jos din taxi și priviră mai atent, observară că pătratul cel mic și îndesat era singura parte a casei situată pe deal. Celelalte – o grămadă de alte pătrate îndesate, adunate unul într-altul precum niște cuburi de gheață – atârnav

Într-o rână, atașate de povârniș prin niște picioaroange lungi de metal, care semănau cu picioarele de păianjen. Orfanilor li se păru că noua lor casă atârnă de deal de-un fir de păr.

Șoferul le scoase valizele din portbagaj, le așeză dinaintea ușii cu vopseaua scorojită și coborî dealul, claxonând în semn de rămas-bun. Cu un scârțait ușor, ușa se deschise și de după ea se ivi o femeie palidă, cu părul alb adunat într-un coc în vârful capului.

— Bună ziua, le zise ea, schițând un zâmbet. Eu sunt Mătușa Josephine.

— Bună ziua, răspunse Violet precaută și făcu un pas înainte ca să-și salute noul lor tutore.

Klaus făcu un pas în spatele ei, iar Sunny se târî în urma lui, însă cei trei copii Baudelaire pășeau cu nespusă grijă, de parcă greutatea lor ar fi putut trimite casa la vale. Orfanii nu puteau să nu se-ntrebe cum de-o femeie care se teme așa de tare de Lacul Lăcrimos locuiește într-o casă ce dă impresia că-i pe cale să se prăbușească în adâncurile lui.